

EL RIU DE LES ÀNIMES

Trulls de sang i mil cors perduts en guerra,
lleses de fang defensant lleialtat,
trets a les fosques, un poble indignat
i una curta esperança que s'aferra.
Estiu de dones que moren en vida,
fills que recerquen pares, que no hi són,
veus que s'ofeguen, misèries de mon,
i l'Ebre que desesperat s'ho mira.

Eren mil i una escales al cel,
són mil i una escales a l'infern;
trossos de terra veient morir el verd,
trets que amunteguen ulls tapats amb vel.
Baules trencades vora els canyissars,
coves perdudes on alletaren somnis,
xiulets al vent que no deixen que dormis...
Cauen vinyes i cauen arrossars.

Fosses comunes que viuen l'oblit,
panteix sostingut de lleves que creixent,
haurien de ser joves i no els deixen...
Guerreres roge
s tacades al pit.
Un puny alçat per resguardar la llengua,
un puny alçat per defensar un País,
un poble que no vol ser mai submís
i la veu de la gent del riu que es trenca.

Temps de pa negre mullat amb vi i sucre,
temps de lliscons i de rossegar l'os,

temps de plats de farinetes i arròs,
temps d'estraperlo volent sobreviure.
Un territori que mostra força
en la frontera d'un poble fidel,
cerca la nit l'Ebre, en un estel
veient en fosc com una gent s'esforça.

Cents de rossinyols que deixen el niu
ales obertes camí cap a França,
buscant refugi i nova esperança,
fugint porucs d'aquest obscur estiu.
De Mequinensa fins al sud d'Amposta
volien amarrar la Llibertat
i amb la penombra del cordó trencat
el nostre Ebre va perdent l'aposta.

Escales que havien de pujar al cel...
I van ser escales per baixar a l'infern.
Un temps de llàgrimes, un temps incert,
un temps amb regust amargant del vel.
I passen els anys i no mort la memòria,
que es va assolant en el fons del record
i de tant en tant va sonant l'acord
del cant d'un riu i de la nostra història.